

Ne vorbeste Parintele Cleopa - CELE OPT PRICINI DE NEPUTREZIRE A MORTILOR

In colaborare cu George Ionut MUSAT
Friday, 08 August 2008

Sunt opt pricini de neputrezire a mortilor:

I. Prima pricina este atunci când veti gasi mort în groapa si carnea a putrezit toata, dar oasele stau prinse între ele ca la copacel. Acela nu-i sub blestem. Acela-i om tare din fire, care nu putrezește 40-50 de ani. De aceea este asa.

II. Când vei gasi mort în groapa neputred si este exact cum l-ai pus, acela n-a putrezit din cauza pamântului. Este pamânt unde nu putrezește mortul, daca nu-l muti. Acolo pamântul are chimicale si nu da voie sa putrezeasca nimic.

Aceste neputreziri sunt firesti, dar sunt si putreziri mai presus de fire:

III. Când vei gasi mort în mormânt neputred si carnea pe el este mucedă ca buretele si alba, acela este om care a fost blestemat de dumnezeiestile pravile. El a avut canon mare la spovedanie pentru pacate mari si nu l-a facut.

IV. Când vei gasi mort în groapa neputred si este negru si umflat ca toba si partile dinainte nu-s putrede, iar cele dinapoi sunt putrede, acela este blestemat de preot sau de arhiereu.

V. Când vei gasi mort în groapa neputred si n-au putrezit nici hainele pe el, nici sicriul, nimic, nimic, si-i creste barba, cum s-a întâmplat la cel de la Husi, si-i cresc unghiile, acesta a facut nedreptati si a furat. Acesta nu putrezește pâna nu-l dezleaga un arhiereu. Iar daca îl dezleaga si arhiereul si tot nu se desface, atunci el este blestemat de saraci, fiindca a luat avere de la saraci. Si pâna nu dau neamurile lui înapoi atât cât a luat el, nu putrezește si tot în iad se muncește si nici arhiereul nu-l poate dezlega.

VI. Când vei gasi mort în mormânt neputred si pielea pe el este ca floarea de bostan, galbena, si limba-i galbena si îi cresc unghiile si-i creste barba si parul, acesta este sub anatema, sub cea mai grea pedeapsa a Bisericii. Acesta, din doua pricini este asa: sau a hulit pe Dumnezeu si pe preoti si s-a lepadat de credinta, sau a trait în preacurvie de gradul I - total cu fiica sau baiatul cu mama sa, adica incest. Acestia cad sub anatema, cea mai grea pedeapsa a Bisericii.

VII. Când vei gasi mort în groapa caruia nu i-a putrezit mâna sau piciorul, acela a lovit pe tatal sau pe mama sa si a amarât foarte tare pe parintii sai si a fost blestemat de ei si (nicidecum) nu s-a spovedit la duhovnic de acest pacat si nu a luat dezlegare, când era în viata.

VIII. Iar când vei gasi om neputred si-i usor ca o pana si miroase frumos tare, si-i foarte vesel la fata si face minuni, acelea sunt sfinte moaste, cum a fost si cu Sfântul Ioan Hozevitul la Ierusalim, care l-au gasit dupa 20 de ani, nu numai neputred, dar a facut si minuni.

Iata care sunt semnele la trupurile afurisite:

- sunt nedezlegate;
- sunt deformate si urâte;
- sunt greu mirositoare si prea puturoase;
- sunt umflate ca toba;
- provoaca spaima si cutremur privirii.

Iar la sfintele moaste sunt aceste semne:

- sunt nestricacioase;
- sunt binemirosoare;
- sunt uscate si usoare;
- sunt vesele la vedere;
- nu provoaca frica, ci bucurie duhovniceasca;
- izvorasc din ele felurite minuni.

UN CAZ DE NEPUTREZIRE

Citeam în Pidalionul de Neamt, la subînsemnarea canonului 14 din Sardica, unde este scris despre un fapt care l-a vazut cu ochii atâta lume si Episcopul de Husi, Iacov Stamati.

La Episcopia de Husi, pe la 1785 traia un calugar cu numele Rafail. Acest calugar era olar de meserie si era cu viata sfânta. El toata ziua nu mânca, ci numai seara la apusul soarelui mânca ceva foarte putin. Dupa ce mânca, calugarul își lua o carte de citit si se ducea si se culca în cimitir între cruci. Cimitirul era lângă biserica. Totdeauna, si vara si iarna, avea un cojoc si se culca între cruci. Si calugarii îi ziceau "Rafail cel nebun". Ehe! Daca am fi si noi nebuni ca dânsul! El avea viata sfânta.

Acest calugar nu vorbea cu nimeni, ci își cauta de meseria lui, și se minunau ceilalți de lucrul ce ieșea din mâinile lui. Toți îl întrebau de ce doarme în cimitir, iar el răspundea: "Ca acolo mi-i locul; dacă mâine mor, nu plec acolo? - adică la morminte. Și vreau să mă obișnuiesc și eu cu mormintele".

Într-o noapte, dormind monahul Rafail în cimitir lângă o cruce de piatră veche, aude cum bateau dracii pe unul în groapa. Și-l bateau de la 11 noaptea până la ora unu, la miezul nopții. Un ceas înainte de miezul nopții, unul după. Dar îl bateau de se auzea și se cutremura pământul. Și el striga din mormânt: "Miluimi-mă, ajutați-mă! Nu mă lăsați, că mă bat dracii!" Și-l bateau dracii în mormânt două ceasuri, de se cutremura pământul acolo unde era el.

Rafail a stat și a ascultat și ce s-a gândit el: "Ma duc la duhovnicul episcopiei să-i spun, să vină să facă o dezlegare la mormântul lui". Duhovnicul Daniil avea 90 de ani, saracul. Se duce Rafail și-i zice rugăciunea la usa, că așa se zice:

- Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Blagosloveste preacuvioase părinte!

Duhovnicul bătrân și obosit de lume, răspunde:

- Domnul și Maica Domnului. Care-i acolo?

- Eu, Rafail, părinte.

- Ce vrei?

- Părinte Daniil, hai la cimitir și-l dezleaga pe unul, că tare-l bat dracii!

- Mai îndrăcitule, tu dacă dormi în cimitir, câte nu ti-arăta dracii? Unde să mă duc eu, că-s obosit?

Și n-a vrut să meargă. Și Rafail s-a dus, zicând:

- Iarta-mă, părinte!

A mai stat vreo zi, două, bietul Rafail și a zis: "Ma duc să-i spun duhovnicului din nou!", că auzea cum îl bat diavolii și îi era mila de acela care striga în mormânt.

- Părinte Daniil, hai că-l bat dracii pe unul în mormânt noaptea! Vai, tare mă striga ajutor.

Iar l-a ocarât duhovnicul:

- Ce ai venit, mai stricatul? De ce nu ma lasi sa dorm?

Mai sta el doua-trei zile, iar se duce: "Ma duc sa-i mai spun o data". Si se duce Rafail a treia oara la duhovnicul lui, Daniil:

- Parinte Daniil, aveti mare putere de la Dumnezeu ca duhovnic, sa legati si sa dezlegati pacatele! Veniti sa dezlegati pe un om, ca tare-l bat dracii în groapa. Parinte, sa stiti ca daca nu veti sa veniti, veti da seama de sufletul acesta în ziua cea mare a Judecatii de apoi! Sa nu spuneti ca nu v-am spus!

Când a auzit duhovnicul, atunci s-a gândit: "Mai, a treia oara a venit, si n-a venit degeaba".

- Stai, Parinte Rafail, ca merg!

Si-a tras ciubotele, si-a luat molitfelnicul, un epitrafir, o cruce si cârja si a plecat, ca cimitirul era în ograda episcopiei, lângă biserica, cum se faceau înainte vreme. Când s-a dus la crucea aceea de piatra, înca de departe auzea cum se cutremura pamântul:

- Parinte Rafail, dar de când îl bat dracii?

- Sa fie mai mult de patruzeci de zile. Si eu am fost de trei ori la sfintia voastra, iar acum a treia oara m-am gândit sa nu mai vin. Eu l-am întrebat ce are, iar el mi-a raspuns: "Vai de crestinul acela care moare fara sa-si marturiseasca toate pacatele!".

Si auzea batrânul cum îl bateau dracii pe acela în groapa si cum striga: "Miluiti-ma! Ajutor! Nu ma lasati, fratilor! Miluiti-ma!"

Atunci duhovnicul a trimis repede dupa episcop. Episcopul se culcase:

- Pentru rugaciunile Sfintilor Parintilor nostri, Doamne Iisuse Hristoase, miluieste-ne pe noi! Bine-cuvinteaza Preasfintite Stapâne!

- Domnul si Maica Domnului. Cine-i?

- Rafail. Preasfintite, va cheama acum parintele duhovnic Daniil pâna la cimitir, ca se petrece o minune mare acolo.

Episcopul s-a dus imediat.

- Preasfintite, ia asculta ce-i în mormântul asta!

- Rafail, dar de când îl bate?

- Au trecut patruzeci de zile.

- Si când îl bate?

- Îl bate numai când este un ceas pâna în miezul noptii si unul dupa miezul noptii. Doua ceasuri îl bate si pe urma nu se mai aude. Atunci a întrebat episcopul:

- Ce-i de facut, parinte duhovnic?

- Trebuie sa-l dezgropam, sa vedem ce-i cu dânsul, ca acesta a avut mare blestem.

Pe cruce era scris: "Aici odihneste robul lui Dumnezeu, Ganciu - asa l-a chemat din botez -, fost administrator al Episcopiei Husilor", de origine bulgara, ca bulgarii sunt tot ortodocsi. Murise de mai multi ani. Si acum îl bateau dracii, tot ca sa-l descopere Dumnezeu si sa fie dezlegat, saracul.

A doua zi au chemat pe omul care raspunde de cimitir, sa dezgroape pe acel crestin. Când l-au dezgropat a doua zi, nici limba în gura nu era putreda. Cum l-au pus când a murit, asa l-au gasit. Unghiile crescusera ca secera; îi crescuse barba si parul în mormânt pâna jos; era negru la fata si umflat ca doba. Dar nici hainele de pe el nu erau putrede. Nimic. Sicriul era întreg si el.

L-au rezemat de biserica si i-au pus o basma alba pe ochi, ca se speria lumea cât era de urât. A venit lume multa, ca se auzise ca la episcopie au gasit pe unul pe care-l bateau dracii în fiecare noapte câte doua ore, si este de mai multi ani neputred.

Episcopul a chemat sapte duhovnici mari, între care si cel al episcopiei, si a zis: "Hai sa-i facem o dezlegare!"

Si au îngenuncheat fiecare si au citit dezlegare pentru Ganciu. I-au citit rugaciunile, l-au dus în biserica si i-au facut toata rânduiala înmormântarii cu dezlegari. Apoi l-au îngropat la loc.

Dupa ce l-au îngropat, l-au întrebat pe Rafail daca se mai aude cum îl bat dracii. Nu s-a mai auzit nimic nici în ziua de azi.

Dupa un an, când l-au dezgropat, era deja praf. S-au risipit toate oasele, s-au facut tarâna. S-a mirat toata lumea, ce minune a fost acolo. El a cerut ajutor sa fie dezlegat saracul. Câta vreme trupul lui nu era putred, sufletul era în muncile cele negraite ale iadului, dar cu dezlegarile atâtor duhovnici si ale episcopului, l-a iertat Dumnezeu.